

Hai cu *trend*-ul !!

ADINA ZORZINI

Injecțiile cu botox nu mai reprezintă sezonul acesta o alternativă viabilă a înfrumusețării faciale, decât în măsura în care ții cu tot dinadinsul să fii o demodată!... iar asta, din cauza faptului că ultimul *trend* în materie de remodelare corporală/facială este, de acum înainte, implantul cu flori. Dacă nu crezi până nu vezi, trebuie cu orice preț să mergi la *beauty* salonul de primăvară deschis în perioada 23 februarie – 23 martie în Str. Slobozia nr. 34, din București, căci la Anaid Art Gallery a avut loc lansarea extraordinară a acestui revoluționar procedeu de înfrumusețare, disponibil, deocamdată, numai sub formă de procedură experimentală. Cu siguranță, se va dovedi, în curând, un uriaș succes, putând fi încercat chiar la dumneavoastră acasă.

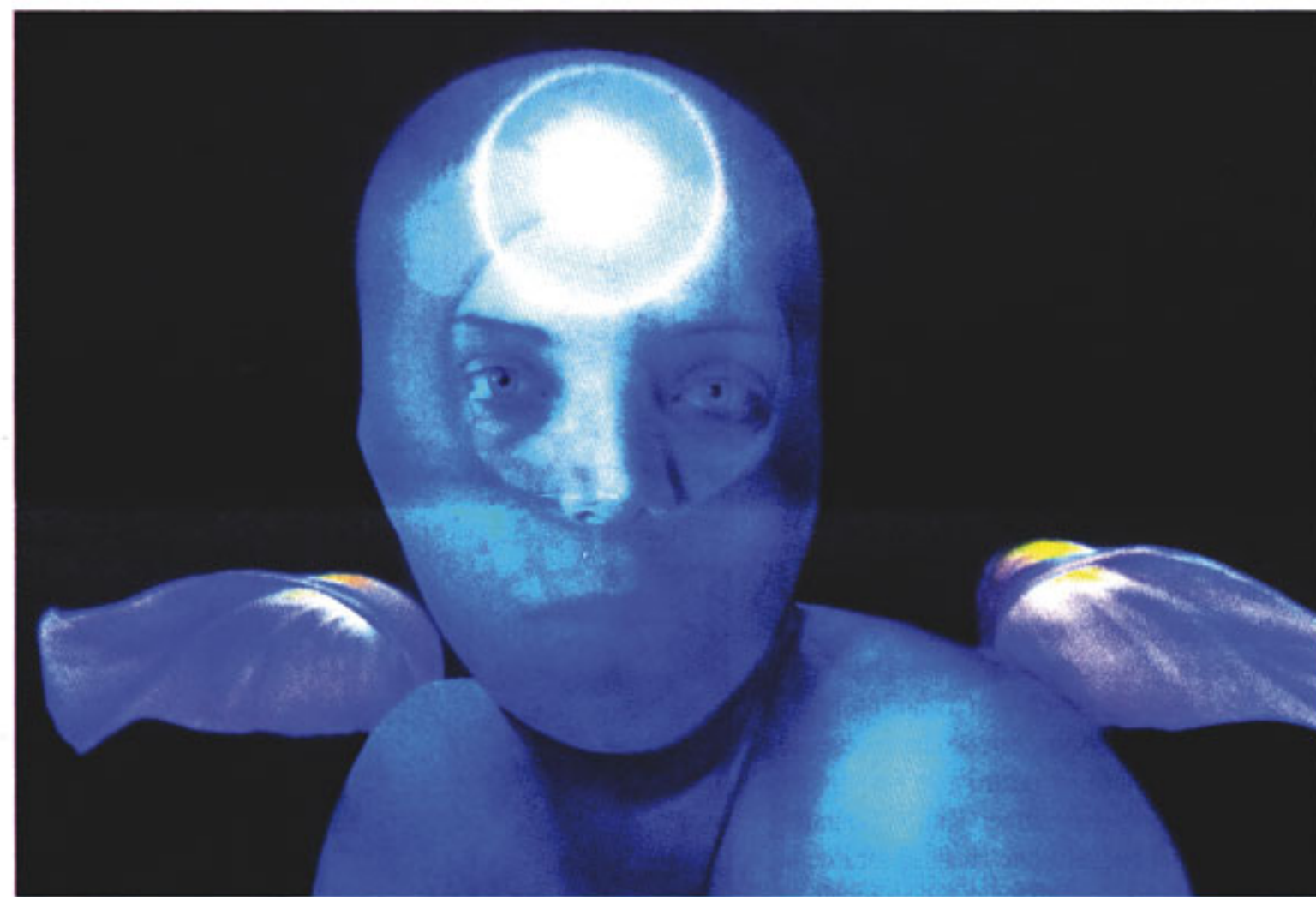
Ana Maria Micu, acum în vârstă de 26 de ani, inventatoarea procedurii, se declară pe deplin nemulțumită de condiția femeii în societatea românească de astăzi și vine cu soluții practice, necostisitoare și la îndemâna oricui, de creștere a respectului de sine. Principalul procedeu se numește *Bloom* facial, iar pentru realizarea lui nu este nevoie decât de câteva flori (de câmp, de seră, de sezon – în funcție de preferința consumatoarei), de ață de

cusut asortată la culoare, precum și de un foarfece, ori un cuțit, bine ascuțite și de mare precizie. Se alege floarea în funcție de nuanța tenului sau a conturului feței, se crestează apoi, cu precizie chirurgicală, o tăietură în zona pe care doriți să o îmbunătățiți, după care se introduce în tăietură, floarea preferată și se cos cu îndemânare pielea și carnea la loc. Înfrumusețarea-i gata, cu un minimum de efort, dar cu maximum de economie de timp, bani și energie, iar efectul este unul garantat... cât ai zice *Bloom*.

Demersul Anei Maria Micu se constituie, în ceea ce privește mesajul expoziției, sub forma unui dublu reproș/protest, dintre care primul se adresează procesului de degradare a calităților fizice la care femeia contemporană este incitată să se supună, prin tot soiul de „plastifieri“ palimpsestice operate la diferite niveluri de adâncime corporală (de la cele care sfidează eviscerarea, până la cele operate în țesuturile moi, adipoase, subcutanate, sau epidemice), iar al doilea se adresează unui tip diferit de degradare, respectiv aceea a calităților „metafizice“ ale operei de artă, despre care un teoretician (Walter Benjamin) vorbea în *Iluminările*

sale, atunci când se referea la degradarea „aurei“ obiectului de artă, survenită în urma reproducerii acestuia – căci artista, după cum reiese clar din lucrările expuse la Anaid Art Gallery, a urmărit să împingă, în mod programatic, limitele picturii, reproducând fotografia. În acest fel, pictorița adoptă o strategie care, la prima vedere, bulversează, cel

Astfel, expoziția își atinge obiectivele, demonstrând, prin intermediul *Bloom*-urilor configurate, în sensul unei estetici a lugubruului, a neliniștitorului sau chiar a morbidului, uluitoarea acuitate de percepție a Anei Maria Micu (fie conștientă, fie involuntară) în ceea ce privește starea de spirit a femeii contemporane, care, nemulțumită de sine, se

care intră în galerie nefiind capabil să încadreze imaginile unui gen artistic bine definit (fotografie sau pictură) decât în urma unei priviri atente a detaliului tehnic (tușa picturală), privire care obligă astfel la un „popas“ suficient de îndelungat în fața fiecărei pânze, încât să fixeze imaginea expusă pe retină; obligând privirea, artista ajunge să impună amintirea.

Totuși, o întrebare se poate pune în urma acestui foarte scurt raționament, în sensul trichotomiei explicitate de către Eco, a unei *intentio auctoris*, *intentio operis* și *intentio lectoris*. Ca răspuns, parafrazându-l pe același Eco, se poate spune că ceea ce contează, în cadrul lămuririi asupra unei imagini, nu este explicația menită să reproducă intențiile autorului, ci înțelegerea dinamicii abstracte prin care imaginea se coordonează pe baza unor legi proprii și creează un sens în mod independent de voința celui care a produs-o.

arată dispusă să-și grefeze și implanteze adaosuri pe suprafața și în adâncimea cărnii.

Sub aspect formal, tânăra Ana Maria Micu riscă mult atunci când adoptă o tușă picturală atât de clară și de liniară, încât privitorul are senzația-apropie-certitudine că se află într-o galerie de fotografii; căci această trăsătură impusă tuturor lucrărilor, dincolo de faptul că poate oferi unitate în plan strict vizual, riscă să alunece în monotonicie. Alăturată stridenței cromatice care străbate pânzele fără excepție, senzația respectivă ajunge să trimită *Bloom*-urile într-o zonă care frizează *kitsch*-ul. Cu toate acestea, mesajul conținut și transmis de lucrări nu poate fi periclitat, iar o asemenea forță a imaginii ar putea reprezenta ea singură, dacă nu o scuză deplină, măcar o justificare parțială a curențelor inerente oricărui artist aflat încă în perioada experimentelor, a căutărilor.